

Arrest

nr. 242 806 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 september 2018 om internationale bescherming. Op 28 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 10 augustus 1990 in Khan Younis (Gaza). U bent een Arabier en een moslim. U bent niet geregistreerd bij de UNRWA. U woonde steeds in Khan Younis. U ging tot het vierde middelbaar naar school. Daarna volgde u een opleiding tot kapper die u niet afmaakte. U werkte nooit als kapper, maar u had wel ervaring en ziet het als een hobby. Na een opleiding van drie jaar startte u in 2011 als auto elektricien in een garage. U werkte tevens in de landbouw als u niet genoeg werk had als elektricien. Verder verhandelde u tramadol (verdovende middelen) in Gaza.

In januari 2013 werd u door de politie gearresteerd toen u aan ene I. (...) en vier van zijn vrienden tramadol wou verkopen. Jullie werden allen gearresteerd. Uzelf omwille van de pillen die u op zak had, I. (...) en zijn vrienden omwille van hun homoseksuele geaardheid. Zelf bent u niet homoseksueel. Jullie werden meegenomen naar het politiekantoor, waar u ondervraagd werd. Daarna verbleven jullie alle zes voor zes maanden in de gevangenis. U was er van op de hoogte dat u voor twee dozen tramadol pillen zes maanden zou moeten blijven in de gevangenis. De algemene procedure is dan dat u na die zes maanden een bedrag betaalt en vrijkomt, zonder betaling gaat de zaak naar de rechtbank. Na zes maanden kwam uw vader langs en betaalde 1000 dollar, waarop u vrijkwam. Na uw vrijlating kreeg u van uw vader vier maanden huisarrest. Hij was boos omwille van uw vriendschap met I. (...) en zijn vrienden en omdat u tramadol pillen verkocht. Voor deze arrestatie wist uw vader hier niets van. Uw vader sloot u op in een kamer, waarvan u enkele keren tevergeefs probeerde om de deur te breken. Uw vader of broer was altijd aanwezig thuis. Na dit incident verkocht u minder tramadol, ongeveer 60 pillen per maand, uit schrik om opgepakt te worden en omdat u bang was van uw vader. Hij waarschuwde u en zei dat dit de laatste keer was, anders zou hij u niet meer helpen. Sinds uw vrijlating werd u door de kinderen van uw burens, jongens van 20 jaar, beledigd en uitgemaakt voor homo.

Op 14 mei 2014 was u op het verjaardagsfeest van I. (...). U, I. (...) en dezelfde vier vrienden waren aanwezig in het huis. De anderen droegen vrouwelijke kleren. Na een uur kwam de politie. U was in het verleden reeds regelmatig gevolgd door W. Z. (...), die voor de informatiedienst werkt, waardoor u denkt dat de politie wist dat er een feest was die avond bij I. (...). De politie doorzocht het huis, fouilleerde u en vond op die manier twee dozen tramadol pillen in uw jas. De anderen moesten andere kleren aandoen en daarop namen ze u allemaal mee naar hetzelfde politiekantoor. Daar aangekomen moest u uw persoonlijke spullen afgeven en werd u gevraagd voor wie die pillen waren. U antwoordde dat ze voor u waren. Bij uw ondervraging werd u geslagen. De eerste dag van uw aanhouding contacteerde u uw familie. Uw vader was in shock en zei dat u altijd in de gevangenis mocht blijven. De eerste week van uw aanhouding zat u alleen in een cel, daarna met uw vijf vrienden. Uw vader verbood uw familie om u te helpen om vrij te komen. Na tweeëneenhalve maand en één dag voor de oorlog liet de politie u vrij. Dit was 15 of 20 juli 2014. U ondertekende een document dat u na de oorlog zou terugkeren om over uw situatie te praten. De enige andere voorwaarde was dat u thuis zou blijven. Na uw vrijlating ging u naar huis, waar uw vader zei dat hij maar twee keuzes had, ofwel moest hij in uw benen schieten zodat u thuis zou blijven en dergelijke zaken niet meer zou doen, ofwel moest u het land verlaten. U mocht één week thuisblijven om uw spullen te pakken. Uw broer A. (...) gaf u 2500 dollar om u te helpen bij uw vertrek. U had zelf ook wat spaargeld. U betaalde 1000 dollar aan een smokkelaar, H. Z. (...), waarna u vier dagen na uw vrijlating Gaza verliet via een tunnel in Rafah. U betaalde 100 dollar voor een vervalste stempel in uw paspoort zodat het voor de Egyptische autoriteiten leek dat u legaal de grens had overgestoken. In Alexandrië wachtte uw broer Ha. Z. (...), die even daarvoor Gaza verlaten had. Samen reisden jullie via Italië en Oostenrijk naar Duitsland waar u in september 2014 aankwam. In München werden jullie opgepakt en verplicht om jullie vingerafdrukken af te staan. U diende hierop een verzoek tot internationale bescherming in in Duitsland. Een week na het einde van de oorlog in Gaza, die vier, vijf of zes maanden duurde, kwamen er personen langs bij uw familie thuis in Gaza om te vragen waar u was. Zij lieten het document dat u had ondertekend bij uw vrijlating in 2014 zien aan uw moeder. Uw moeder kende deze personen niet en zei dat u het land verlaten had. Zij geloofden haar niet, en kwamen nog twee keer, om de twee weken terug. Ondertussen verbleef u in Duitsland in afwachting van uw procedure daar en werkte u tweeëneenhalf jaar in de bouwsector. In 2017 ontving u een weigeringsbeslissing van de Duitse autoriteiten. In augustus 2018 liep uw werkcontract in Duitsland af en in september 2018 reisde u samen met uw broer H. (...) verder naar België, waar u op 14 september 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u een kopie neer van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een document aangaande de weigeringsbeslissing die u ontving op 11 juli 2017 na uw verzoek tot

internationale bescherming in Duitsland en een kopie van een document dat uw broer H. (...) ontving op 5 juli 2018 aangaande zijn uitwijzing na zijn verzoek tot internationale bescherming in Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest bij een terugkeer naar Gaza verdere problemen met Hamas te kennen omdat u zich niet meer gemeld heeft voor het verder uitzitten van uw detentie ten gevolge van uw handel in verdovende middelen. Tevens stelt u thuis niet meer aanvaard te zullen worden (NPO, p. 18).

Dat u naar aanleiding van het plegen van strafbare, gemeenrechtelijke feiten (u verhandelde verdovende middelen) door Hamas gearresteerd en opgesloten werd en dat u na het nog niet volledig uitzitten van een detentie nog door de autoriteiten wordt gezocht voor het verder uitzitten ervan kan in alle redelijkheid niet beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt ook dat het de gebruikelijke procedure is om voor een kleine hoeveelheid drugs drie maanden opgesloten te worden en voor de hoeveelheden die u op zak had zes maanden opgesloten te worden waarna u de kans krijgt om een geldsom te betalen. Indien deze niet kan betaald worden, verschijnt de zaak voor de rechter, aldus uw verklaringen (NPO, p. 10-11). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na uw opsluiting in 2013, u voor de door u toen gepleegde strafbare feiten, geen verdere problemen meer heeft gekend met de autoriteiten. U vreest bij een terugkeer verdere problemen met Hamas. U weet evenwel niet wat u concreet zal overkomen (NPO, p. 18). Gelet op de door u geschetste afhandeling van uw vorige aanhouding in 2013 en uw verklaring dat uw familie na de drie bezoeken van Hamas kort na het einde van het conflict in 2014 verder niets meer heeft vernomen van Hamas in verband met uw persoonlijke situatie (NPO, p. 17), zijn er evenwel geen elementen aanwezig om te besluiten dat u, ten gevolge van het feit dat u zich niet gemeld heeft, bij een terugkeer naar uw land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u bij de ondervraging van uw tweede aanhouding werd geslagen, naar eigen zeggen 'niet zo hard' (NPO, p. 14), is onvoldoende om te besluiten tot een actueel risico op vervolging of ernstige schade.

Verder vreest u bij een terugkeer naar Gaza dat u thuis niet meer zal ontvangen worden en werpt u op dat u in uw wijk in het verleden na uw arrestatie verbaal beledigd werd (NPO, p. 18). Allereerst kan geen van beide beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw stelling thuis niet meer ontvangen te zullen worden, dient verder te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, als volwassen man, zich niet elders (buiten het ouderlijke huis) zelfstandig zou kunnen vestigen in

Gaza. Hiernaar gevraagd, zegt u dat u slechts enkele dagen bij uw zussen kon verblijven, maar dat zij elk kinderen hebben en een klein huis (NPO p.16). Uit niets blijkt echter dat u niet zelfstandig zou kunnen gaan wonen. U bent een negenentwintig jarige man, die doorheen zijn leven heel wat werkervaring heeft opgebouwd, waardoor er vanuit gegaan kan worden dat u in staat bent om zelfstandig een woonplaats te vinden.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, afkomst en verzoek tot internationale bescherming in Duitsland worden niet betwist.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Ondanks het feit dat uw vader u de rug toekeerde, kan er wel besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in staat bent om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U heeft doorheen uw leven immers een uitgebreide werkervaring opgebouwd, als kapper, als elektricien, en als landbouwer. U volgde een opleiding als kapper die u weliswaar niet afmaakte, maar u verklaart wel ervaring hierin te

hebben. U volgde een driejarige opleiding tot elektricien en heeft ook effectief als auto elektricien gewerkt (NPO, p. 6). In Duitsland werkte u in de bouwsector als arbeider (NPO, p. 5). Verder heeft u nog wekelijks contact met uw moeder en uw broers en zussen, voornamelijk Su. (...) en Sa. (...) (NPO, p. 3). Voorts heeft uw broer A. (...) u financieel geholpen bij uw vertrek uit Gaza, ondanks het verbod van uw vader (NPO, p. 15-16). Deze elementen doen besluiten dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een precaire situatie van extreme armoede zal terechtkomen waarbij u niet in uw elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn in onderhavig verzoek niet aanwezig.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt

niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen

dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3", van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij *in casu* een Palestijn is "waarvan de beslissing de al dan niet registratie bij de UNRWA niet vermeld". Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de door hem aangehaalde persoonlijke feiten ter rechtvaardiging van zijn vertrek uit Gaza, stelt verzoeker het volgende:

"Dat de verwerende partij tot het besluit komt dat het verzoek uiteindelijk niet steunt op een gegrond motief omdat de verzoekende partij aan een gevangenisstraf wil ontsnappen.

Dat de verzoekende partij inderdaad zich aan een gevangenisstraf die prima facie gegrond is wenst te onttrekken omdat haar gevangenisomstandigheden wegens haar seksuele oriëntatie een "normale" gevangenisstraf zouden overschrijden en dat het geweld waarvan zij het voorwerp zou maken gelinkt zou zijn aan haar seksuele oriëntatie, die in Gaza noch cultureel, noch religieus, noch sociaal aanvaard wordt.

Met de verzwarende omstandigheid dat haar gezin, met name haar vader deze "bijkomende", buiten rechterlijke straf zou goedkeuren ...

Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen :

- Vooreerst haar problemen met de Harnas politie die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden, haar een oriëntatie wenste op te leggen : de verzoekende partij wenst duidelijk te maken dat zij uiteraard van bewust is dat zij met Tramadol smokkel iets verkeerd gedaan heeft. Dat zij echter ook duidelijk wenst te maken dat de Harnas de bevolking in wanhoop laat verkeren en geen levensomstandigheden biedt die een kans zouden laten om aan de wanhoop te ontsnappen...Een groot deel van de bevolking dacht in die periode aan zelfmoord om gewoon een einde te maken aan de stress.

- De verzoekende partij wenst niet de richting van de Harnas te volgen.

- daarnaast vreest zij haar gezin en meer bepaald haar vader alsmede de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag het slachtoffer kan worden

- *Dat de verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat de verzoekende partij niet binnen het kader van de Conventie van Genève zou vallen en dat zij haar nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond;*
- *Zij vreest thans ook verder in Gaza nooit haar seksuele geaardheid te kunnen volgen en hierdoor ook het voorwerp te worden van vervolgingen;"*

Vervolgens haalt verzoeker een aantal persartikels aan die volgens hem aantonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah steeds en zelfs uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden, zoals elektriciteit, water, bouw materiaal en medisch materiaal mist. Hij citeert tevens uit een aantal persartikels waarin wordt aangeklaagd dat de Palestijnse bevolking het recht genegeerd wordt om te leven.

Daarna wijst verzoeker op het volgende:

"Dat de verzoekende partij van oordeel is dat de Hamas een stijgende macht inneemt en geenszins voor doel heeft de macht nog met de Fatah te delen; Dat was reeds het geval kort na de oorlog van 2014. Dat het CG VS geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en met de politieke ambities van de Hamas die sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld de Fatah te elimineren en in fine een Charia staten op te richten, waar uiteraard haar oriëntatie niet zal worden getolereerd. Dat de Hamas naar de hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en tot slot een chariastaat op te richten. Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert. De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking. De jeugd is uiteraard één van haar doelwitten; Een jeugd die haar jeugd beroofd wordt en hierdoor frustratie ontwikkelt. De Hamas heeft er waarschijnlijk voordeel bij een zekere wanhoop bij de jeugd te onderhouden om jongelui naar de grenzen te sturen, waar zij inderdaad het risico lopen beschoten te worden ..."

Verzoeker wijst nog op een analyse uit de Times of Israël over de strategie van Hamas en meent dat moet worden vastgesteld dat hij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht en dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren wegens eigen bewegingsredenen en omwille van materiële omstandigheden.

Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel *"Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza"* van 5 september 2018. Verzoeker wijst er voorts op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Zelfs als hij Gaza probleemloos zou binnenkomen, meent verzoeker niet normaal verder te kunnen leven zonder zijn gevangenisstraf te moeten uitzitten, een straf die ook thans nog verergerd zal worden vermits hij de vlucht genomen heeft om zich eraan te onttrekken. Verzoeker citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Voorts beroept verzoeker zich op het arrest nr. 219 546 van 8 april 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en besluit hij als volgt:

- "Dat zij ernstige redenen heeft aangevoerd die het onmogelijk maken naar Gaza terug te keren, vermits haar leven daar in gevaar zou worden gebracht.*
- *Omwille van haar problemen met de Hamas die zij degelijk vloeiende concreet en doorleven verteld heeft;*
 - *Omwille van haar seksuele geaardheid waarover aan het licht van de reeds voorgelegde nieuwe elementen, weinig twijfel bestaat, zelfs is er een bijkomend onderzoek welkom om tot volledige duidelijkheid te komen.*
 - *Omwille van haar problematiek met haar vader*
 - *Omwille van de vervolgingen die zij zou oplopen in Gaza onder controle van de Hamas, indien deze seksuele geaardheid zou ontdekt zijn; vermits de Hamas kortom de Charia wenst toe te passen en de homoseksualiteit niet toelaat."*

Verder is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom in casu de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, gelet op zijn profiel en de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de

onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het Belgische reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel “*Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’*” van 13 juli 2017, het “*Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza*” van 11 juli 2017, het artikel “*Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president*” van 18 juli 2017 en het artikel “*Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar*” van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020 en de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een “*bijkomende nota*” neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) de omstandigheid dat hij naar aanleiding van het verhandelen van verdovende middelen door Hamas gearresteerd en opgesloten werd en dat hij na het nog niet volledig uitzitten van een detentie nog door de autoriteiten wordt gezocht voor het verder uitzitten ervan in alle redelijkheid niet beschouwd kan worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) er geen elementen aanwezig zijn om te besluiten dat hij, ten gevolge van het feit dat hij zich niet gemeld heeft, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) de omstandigheid dat hij bij de ondervraging van zijn tweede aanhouding werd geslagen, naar eigen zeggen ‘niet zo hard’, onvoldoende is om te besluiten tot een actueel risico op vervolging of ernstige schade, (iv) zijn vrees dat hij bij terugkeer naar Gaza thuis niet meer zal ontvangen worden en zijn bewering dat hij in zijn wijk in het verleden na zijn arrestatie verbaal beledigd werd niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige

schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en hij bovendien niet aannemelijk maakt dat hij zich, als volwassen man, niet elders (buiten het ouderlijk huis) zelfstandig zou kunnen vestigen in Gaza, en (v) zijn documenten deze vaststellingen niet wijzigen, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongegrond bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde moet worden aangenomen, en omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit de verklaringen die hij in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd, blijkt dat verzoeker vervolging vreest door Hamas omdat hij zijn detentie ten gevolge van zijn handel in verdovende middelen niet heeft uitgezet. Tevens verklaarde verzoeker te vrezen dat hij thuis niet meer zal worden ontvangen en dat hij na zijn arrestatie in zijn wijk verbaal beledigd werd en uitgemaakt werd voor homo.

In het kader van huidige beroepsprocedure legt verzoeker bijkomende verklaringen af en stelt hij meer bepaald homoseksueel te zijn. Hij verklaart dat hij zijn homoseksuele geaardheid niet heeft durven aankaarten tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) omwille van zijn culturele achtergrond, het religieuze en culturele taboe en de aanwezigheid van een mannelijke raadsman en een mannelijke tolk. Hij zou dit pas nadien, met moeite en tranen hebben toegegeven aan zijn huidige (vrouwelijke) raadsman, in het bijzijn van een vrouwelijke tolk.

Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit een cultuur waar homoseksualiteit taboe is en hij ter terechtzitting voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij het erg moeilijk heeft om over zijn seksuele geaardheid te praten, wat overigens ook blijkt uit zijn verzoek om een terechtzitting achter gesloten deuren, kan de Raad begrip opbrengen voor verzoekers stilzwijgen in de loop van de administratieve procedure en wordt dit hem niet ten kwade geduid. Niettemin is de Raad van oordeel dat dit nieuwe element onderzocht dient te worden door het CGVS en dat het mee betrokken dient te worden in het onderzoek of verzoeker in de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben, dan wel

of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ter terechtzitting heeft aangegeven dat hij thans bereid is om op het CGVS tijdens een eventueel bijkomend persoonlijk onderhoud de nodige medewerking te verlenen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om het CGVS toe te laten verzoeker te horen over zijn geaardheid en de problemen die hij hierdoor mogelijks heeft ondervonden en kan ondervinden, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Het voorgaande volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN